



ပုံစုလျှောက်ပေးရန်

ချစ်မိတ်ဆွေကို

လွဲချင်တတ္တပင်



၀ နှစ်၊ သိန်း ၈ ခု ဖြစ်

အခန်း(၁)

မီးသွေးမီးဖိုပေါ်က ထမင်းအိုးက ပွက်ပွက်ဆူနေသည် ။ ထိုထမင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ်မှ ချပြီး ထမင်းရည်များကို သွန်ငဲ့ချလိုက်သည် ။ ထမင်းအိုးထဲက ပွက်ပွက်ထနေသော ထမင်းရည်တွေ မြောင်းတစ်လျှောက် ချောင်းစီး၍ ကျသွားပြီ။

"အင်း၊ ပွက်ပွက်ထနေတဲ့ ထမင်းရည်တွေ အပူပွက်တွေ မြေခပြီး အေးငြိမ်းသွားပြီ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ အဲဒီထမင်းအိုးထဲက ထမင်းရည်လို ပွက်နေတဲ့ အပူတွေကတော့ ဘယ်တော့မှ အေးချမ်းခန်းခြောက်မယ် မသိပါဘူး"

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လှပနုနယ်သော မေမိုးဆွေက ထမင်းရည် ငဲ့ရင်းကနေ အတွေးတွေတစ်သီကြီး တွေးပြီး၊ သက်ပြင်းနက်နက်ကို ရှိုက်လိုက်သည် ။ ထမင်းရည်စင်သွားသော ထမင်းအိုးထဲက ထမင်းတွေကို ယောက်မနှင့်မွှေပြီး အဖုံးဖုံးကာ မီးဖိုပေါ်သို့ ထမင်းအိုးကို တင်ပြီး နှပ်လိုက်သည် ။

"ညစာဟင်းကလဲ နည်းနေပြီ၊ ဘဲဥနှစ်လုံးကို ကြက်သွန်များများ ရောပြီး ကြော်လိုက်မှ ပဲ"

ထမင်းအိုးနပ်သွားသည် နှင့် ဓာတ်ဘူးထဲဖြည့်ရန် ရေနွေးအိုးတည်ရင်းနှင့် ဘဲဥကြော်ရန် စီစဉ်နေသည် ။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ မီးဖိုထဲသို့ ညီမဖြစ်သူ

မေဖြိုးဆွေက ဝင်လာသည်။ ။

ဖြူစင်နုနယ်သော မေဖြိုးဆွေရဲ့ မျက်နှာမှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ စုနေသလို၊ သူမရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က အားကစားဝတ်စုံကလည်း ချွေးတွေဖြင့် နှစ်ရွဲနေသည်။ ။

"မမိုး၊ ဘာဟင်းတွေချက်နေတာလဲ၊ မေဖြိုး ဗိုက်အရမ်းဆာတယ်၊ ရေချိုးပြီးစားမယ်နော်"

"ဘဲဥကြော်မလို့ လေ"

"ဟင် မမမိုးကလဲ၊ ဘဲဥကြော်ကြီးလား၊ စိတ်ပျက်စရာကြီး၊ မေဖြိုး က ကစားလို့ ပင်ပန်းလာတာ၊ ဟင်းကောင်းနဲ့ စားချင်တာပေါ့"

မေဖြိုးဆွေက မကြည်လင်သောမျက်နှာထားနှင့် စုစုမူမူလေးပြောပြီး အစ်မကို ရန်လုပ်နေသည်။ ။ မသိတတ် နားမလည်သော ညီမကို ကြည့်ပြီး မေမိုးဆွေက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

"ဘတ်စကက်ဘောကစားပြီး ညီမလေး အရမ်းဗိုက်ဆာ လာပြီပေါ့"

"ဟင် ... ဟုတ်တယ်လေ"

"သိပ်ကိုဆာနေတဲ့ ဝမ်းဗိုက်က ဘယ်လိုအစာမျိုးမဆို လက်ခံပါတယ်၊ ညီမလေးရယ်၊ ဘဲဥကြော်ရယ်၊ ငါးမီးဖုတ်နဲ့ ငါးပိရည်ဖျော်ကောင်းကောင်း လေးက ညီမလေးအတွက် နတ်သုဒ္ဓါလို ခံတွင်းတွေမှာ ပါကွယ်"

ညီမဖြစ်သူကို မျက်နှာချိုချိုလေးနှင့် မေမိုးဆွေက ဒဿနတရား ရေအေး တိုက်ကျွေးသည်။ ။ မေဖြိုးဆွေရဲ့ မျက်နှာလေးက ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ။

"သွားစမ်းပါ မမမိုးရယ်၊ စိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီး လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့"

၊ ခပ်ညံ့ညံ့ဟင်းက ညံ့ညံ့ပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

ညီမငယ် မေဖြိုးဆွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းစွာနှင့် မေမိုးဆွေက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

"ညီမလေးတို့ အားလုံးကို နေ့တိုင်း ကြက်ဆီပြန်၊ ဝက်ဆီပြန်၊ ဆီဦး ထောပတ်ဟင်းတွေနဲ့ မမက ကျွေးချင်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ စေတနာ သာရှိပြီး လက်ကမပါနိုင်လို့ မမ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ ဖေဖေဝင် ငွေတစ်ခုတည်းနဲ့ ဒီမိသားစု စားဝတ်နေရေးကို မနည်းကြီး ဖြည့်ဆည်း နေရတာ မဟုတ်လား၊ ဒါတောင် မမမိုး မိန်းမဝတ်အင်္ကျီလေးတွေ ချုပ် လိုက်လို့ နည်းနည်း ခုမိ ခံမိနေတာမဟုတ်လား"

အလွန်ညှိုးလိသော မျက်နှာလေးနှင့် မေမိုးဆွေက ပြောသည်။ ။ ပြော ရင်းနှင့် မပြည့်စုံရှာတဲ့ မိမိတို့ ရဲ့ မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် စိတ်မ ကောင်းဖြစ်ပြီး မျက်ရည်လေးတွေပင် ဝဲလာသည်။ ။ မေမိုးဆွေသည် လိုဖြစ်သွားတော့ မေဖြိုးဆွေက စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ ။

"ဆောရီးပဲမမမိုးရယ်၊ မေဖြိုး မဆင်မခြင်ပြောလိုက်တဲ့ စကားက မ မမိုးအတွက် စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်သွားပြီနော်၊ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေကို သိလျက်နဲ့ မသိတာ ဆိုးဝါးတာ မေဖြိုးပါ"

မေဖြိုးဆွေက စိတ်မကောင်းစွာနှင့် အစ်မဖြစ်သူရဲ့ လက်ကို ဆုပ် ထွေးပြီး တောင်းပန်စကားဆိုသည်။ ။

"မမမိုးကို မေဖြိုးက သက်သက်ဂျီတိုက်လိုက်တာပါ၊ မယုံရင်ကြည့် နေ ထမင်းကို သုံးပန်ကန်လောက် ဟိုက်ခနဲကုန်အောင် မေဖြိုးစားနိုင်မှာ ပါ"

မေဖြိုးဆွေက မျက်နှာချိုသွေးပြောပြီး အနားမှ ထွက်သွားသည်။ ။ ဆ

ယ်တန်းအောင်ပြီး ညီမချောလေးရဲ့ ဘဝကို မေမိုးဆွေက သနားနေသည် ။

သူမကိုယ်တိုင်က အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပဲ ရှိသေးပေမယ့် ညီမဖြစ်သူကို ကရုဏာမေတ္တာတွေနှင့် စာနာစွာ တွေးပေးနေသည် ။ ဆီအိုးထဲမှာ ဆီတွေ အငွေ့ထပြီး ကျက်နေပြီမို့ ကြက်သွန်နှင့် ဘဲဥ ခေါက်ပြီးသားကို ဆီအိုးထဲ လောင်းထည့်လိုက်သည် ။

ချက်ရေးပြုတ်ရေးကိစ္စတွေ အားလုံးပြီးမှ မေမိုးဆွေက တအောင့်တနား အနားယူပြီး ရေမိုးချိုးသည် ။ ဖခင်ပြန်အလာကို မေမိုးဆွေ စောင့်နေစဉ်မှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော မျိုးဆွေက ပြန်ရောက်လာသည် ။

"မမမိုးရေ ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက စာအုပ်တွေ ရလာပြန်ပြီကွ"

စာပေဝါသနာပါသော မောင်လေးမျိုးဆွေက စာအုပ်တွေ တပွေ့တပိုက်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာသည် ။ ဝမ်းသာအားရ မောင်မျိုးဆွေရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မေမိုးဆွေက သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်သည် ။

မောင်မျိုးဆွေရဲ့ အခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ စာအုပ်တွေက အမြဲဖရိုဖရဲနှင့် နေရာယူထားကြသည် ။ အခန်းထဲမှာ ထပ်ပြီး ရှုပ်ပွနေမှုကို အားဖြည့်ပေးမည့်စာအုပ်တွေ ရောက်လာပြန်ပြီလေ။ မေမိုးဆွေ အတွက် ရှင်းလင်းရန် အပိုအလုပ်တိုး လာပြီပေါ့။

"ရေချိုးပြီး ထမင်းစားမယ်၊ နော် ... မမမိုး"

"အေး အေး"

ဖခင်ပြန်အလာကို မျှော်နေပေမယ့် ပေါ်မလာသေးပါ။ ရေချိုးပြီး ထမင်းစားရန် မေဖြိုးဆွေနှင့် မျိုးဆွေတို့ က အသင့်ဖြစ်နေသည် ။ ဖခင်ဖြ

စံသူ ဦးသန်းဆွေက ပေါ်မလာသေးပါ။

"မမမိုး ထမင်းစားကြမယ်လေ"

"ဖေဖေလာမလားလို့ စောင့်နေတာ"

"ဒီလောက်နောက်ကျရင် ဖေဖေက ထုံးစံအတိုင်း ရှပ်ကီသွားပင့်
နေပြီပေါ့၊ မစောင့်ပါနဲ့ တော့ဗျာ"

နေ့တိုင်းမဟုတ်သော်လည်း ဦးသိန်းဆွေက ရက်ခြားဆိုသလို အရ
က်ကလေး တမြဲနှင့် ပြန်လာတတ်သည်။ မောင်မျိုးဆွေက ဖခင်ကို မ
စောင့်ရန်ပြောသည်။

"ဟုတ်သားပဲ၊ စားကြရအောင်နော် မမမိုး"

ဖခင်အတွက် ဟင်းကို ဦးချခွဲထားပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက် ထမင်း
လက်ဆုံ စားသည်။ ဟင်းချေးများ ခဲ့သော မေဖြိုးဆွေက ထမင်းကို
အားရပါးရ စားနေသည်။ ညီမနှင့် မောင်လေး ထမင်းစားသည် ကို ကြ
ည့်ပြီး မေမိုးဆွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်းများ ကျွေးချင်
သည့် စေတနာတွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာနေသည်။

"ကြက်သားဟင်း မစားရတာကြာပြီနော် မမဖြိုး"

"အေးဟယ် ကြက်ဝက်ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်နဲ့ စားနေရတဲ့ ဟင်းတွေ
ပေါ့"

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဒီဘဲဥကြော်လေးကို ဝက်သားပေါင်းလို့
သဘောထားပြီး စားရတာ မြိန်လိုက်တာဗျာ"

ရယ်မောနောက်ပြောင်ပြောသော မျိုးဆွေရဲ့ စကားက မေမိုးဆွေရဲ့
ရင်ကို နှင့်ခနဲ ခံစားစေသည်။

"မမမိုး အလုပ်လျှောက်ထားတာလဲ မရသေးဘူးကွယ်၊ မမမိုး ဝင်ငွေ ရှိလာရင် မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးကို ဟင်းကောင်းတွေ ချက်ကျွေးမယ် သိလား"

"အလုပ်မြန်မြန်ရအောင် လုပ်စမ်းပါ မမမိုးရယ်"

"ကြိုးစားနေပါတယ် မောင်လေးရယ်"

မောင်လေးတွေ ညီမလေးတွေကို ပြည့်စုံကြွယ်ဝသော ဘဝမှာ မေမိုး ဆွေက ထားချင်ပါသည်။ ။ ဝတ်ချင်စားချင်သည့် ဆန္ဒတွေ အကုန်လုံးကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုလှပါသည်။ ။

မပြေလည်သော စီးပွားရေးအကြောင်းကို တွေးရင်း ပန်းကန်တွေ ဆေးနေရင်းက သက်ပြင်းမျှင်မျှင် ချလိုက်သည်။ ။ ဖခင်တစ်ဦးတည်းရဲ့ ဝင်ငွေပေါ်မှာ မှီခိုအားထားပြီး စားသောက်နေရသည့်အဖြစ်၊ အဖေလုပ် သူကလည်း များ သောအားဖြင့် အရက်ကလေးတမြဲနှင့်မို့ စားဝတ်နေ ရေးက ပို၍ ကျပ်တည်းနေသည်။ ။

"ဖေဖေသာ အရက်မသောက်တတ်ရင် အဲဒီအရက်ဖိုးက အိမ်စရိတ် ထဲမှာ တော်တော်လေး ခုမိ ခံမိမှာ ပဲ"

စိတ်ထဲကဖြစ်ချင်သည့် ဆန္ဒတွေကို တွေ့နေသော်လည်း နှုတ်က ထု တ်ဖော်ပြီး မပြောခဲ့ပါ။ ။ တစ်ခါက စိတ်ထဲမှာ မမျိုသိပ် နိုင်လွန်း၍ ပွင့်အ န်ခဲ့သည်။ ။

"ဖေဖေရယ် ဘာလို့ အရက်တွေ သောက်ရတာလဲ၊ ငွေလဲကုန် ကျန်း မာရေးလဲ ထိခိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဖေဖေသာ အရက်မသောက်ရင် အဲဒီ အတွက်ကုန်ကျငွေက အိမ်မှာ တစ်လစာ ဆန်ကောင်းကောင်း ဝယ်ဖို့ ရ တယ်"

"သမီးရယ် ပြောတာ ရက်စက်လိုက်တာ၊ အဲဒီအရက်ကို ဖေဖေက အဖော်ပြုနေတာလေ၊ သမီးတို့ မေမေ မရှိကတည်းက သူ့ကိုပဲ အဖော်ပြု နေရတာပါကွာ၊ နောက်မိန်းမ မယူဘဲ ဖေဖေ အရက်သောက်တာလေး ကိုတော့ သမီးတို့ ခွင့်ပြုသင့်ပါတယ်"

သည် တော့မှာ မေမိုးဆွေက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည် ။ ဖခင်ဖြစ်သူ မိထွေးအိမ်မခေါ်လာဘဲ အရက်သောက်ခြင်းက သာ၍ ဖြေသာ ပေသေးသည် ။

မ^၀ခ င^၁ဖြ စ^၂သ နေ ရ ၁မ ၂၁ အခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အစားမထိုးနိုင်ပါ။ မေဖြိုးဆွေနှင့် မျိုးဆွေတို့ သည် မိထွေးကို ဘယ်လိုမှ လက်ခံကြမည် မဟုတ်ပါ။

"သောက်တော့သောက်ပါ ဖေဖေရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလွန်အကျွံ မသောက်ပါနဲ့ နော်၊ ပြီးတော့ တစ်ရက်ခြားလို သောက်နေမယ့်အစား တစ်ပတ်မှာ တစ်ခါ နှစ်ခါလောက်ပဲ သောက်ပါလား ဖေဖေရယ်"

"ဘာလဲ သမီးကြီးက ပိုက်ဆံကုန်မှာ စိုးရိမ်နေတယ်ပေါ့"

"ငွေကုန်တာထက် ဖေဖေ မကျန်းမာမှာ ကို ပိုပြီး စိုးရိမ်လို့ ပါနော် ဖေဖေ လျှော့သောက်နော်"

ဖခင်ကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး မေမိုးဆွေက ပြောသည် ။ အိမ်တာဝန်တစ်ခုလုံးကို မညည်းမညူ သယ်ပိုးနေရသော သမီးကြီးကို ဦးသန်းဆွေက ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်သည် ။

"အေးပါသမီးရယ်၊ ဖေဖေကြိုးစားပါ့မယ်"

ထိုသို့ ကတိပေးပြီး ဖခင်ဖြစ်သူက အချိုးသိပ်ပြီး မပြောင်းလဲတာကို မေမိုးဆွေ တွေ့ကြုံနေရသည် ။ ဖခင်စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မှာ စိုး၍

ထပ်ပြီး မပြောပေမယ့် သူမရဲ့ ရင်ထဲမှာ တော့ ချမ်းမြေ့ခြင်း မရှိပါ။

ပန်းကန်တွေဆေးပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်လာသည် ။ ဧည့်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ အငယ်နှစ်ယောက် စာအုပ်ဖတ်နေသည် ။ မေမိုးဆွေက အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့က မန်ကျည်းပင်အောက် ထိုင်ကာ ဖခင်ပြန်အလာကို မျှော်နေသည် ။

မကြာလိုက်ပါ။ သီချင်းဆိုသံကို ကြားရပြီး တဖြည်းဖြည်း သီချင်းဆိုသံကြီးက နီးနီးလာသည် ။ ဦးသိန်းဆွေ မူးပြီးပြန်လာသည် ဆိုသော သက်သေပါ။ အရက်မူးလာလျှင် ဦးသိန်းဆွေက အမြဲသည် လိုပဲ သီချင်းတကြော်ကြော်ဆိုပြီး ပြန်လာတတ်သည် လေ။

ဒယီးဒယိုင်နှင့် ဖခင်ကို ခြံဝမှ တွဲခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်ခေါ်ခဲ့သည် ။ ချွေးနံ့အရက်နံ့များ နှင့် ဖခင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။

"ဖေဖေ ဒီနေ့ပိုသောက်လာတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်သမီး ပျော်လို့ လေ၊ ဒီနေ့ ဖေဖေပျော်တယ်၊ ဘာလို့ လဲသိလား"

"ဘယ်သိပါ့မလဲ ဖေဖေရယ်"

မောင်နှမနှစ်ယောက်က ဖခင်ကို စာဖတ်နေရင်းက လှမ်းကြည့်သည် ။

"ဒီနေ့ ဆန်စက်မှာ အခြားကုန်သည် တစ်ယောက် လာကြိတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဖေဖေ့ကို ဘောက်ဆူးပေးခဲ့လို့ ပျော်တာကွယ့်"

"ဖေဖေရာ သောက်ချင်လို့ သောက်တယ် ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ဖေဖေဟာက ဝမ်းနည်းလဲသောက်၊ ဝမ်းသာလဲသောက် ဆိုတာကြီးများ ဗျာ"

မျိုးဆွေက ဖခင်ဖြစ်သူကို မကျေမနပ် စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ဝေဖန်သည်

။

"ဟိတ်ကောင်လေး၊ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ ငါပျော်လို့
သောက်တာ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ နားငြီးအောင်တော့ မလုပ်နဲ့ ပေါ့ ဖေဖေရာ"

ဖခင်ကို မကျေမနပ်နှင့်ပြောပြီး မျိုးဆွေ အိမ်ပေါ်မှ နေ ဆင်းသွားသ
ည် ။ လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သွားထိုင်မှာ ကို မေမိုးဆွေက သိ
သည် ။ ဦးသိန်းဆွေ အိပ်ပျော်ပြီးသည့်အချိန်ကျမှ ပြန်လာမှာ ကိုလည်း
သိနေသည် ။ ဦးသိန်းဆွေ သည် လိုမူးလာတိုင်း မျိုးဆွေလုပ်တတ်သော
အကျင့်များ မဟုတ်လား။

အခန်း(၂)

ဦးသိန်းဆွေက မူးလာ၍ ထမင်းပင် ကျွေးလို့ မရပါ။ ဖခင်ဖြစ်သူ အား အဝတ်စားလဲပေးပြီး ချော့မော့ကာ အိပ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ ။

ဘဝရှေ့ရေးကို တွေးပြီး မေမိုးဆွေတစ်ယောက် အိပ်မပျော်နိုင်ပါ။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စိတ်ညစ်စရာများကို မေမိုးဆွေ ခံစားနေရသည်။ ။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်မတက်ရသေးသော ညီမနှင့် မောင်အတွက် ရင်လေးစွာ တွေးရင်းက အိပ်ပျော်သွားသည်။ ။

တက္ကသိုလ်ကို ပထမနှစ်တစ်နှစ်တည်း တက်ခဲ့ပြီး အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေ မပြေလည်၍ မေမိုးဆွေ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။ ။ ဘွဲ့တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ရချင်သော်လည်း ရယူနိုင်ခွင့် နည်းပါးခဲ့ရသည်။ ။

သူမပညာရေး မပြည့်စုံခဲ့သော်လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ပညာရေးကို ပြည့်စုံစေချင်သည်။ ။ ပြည့်စုံအောင်လည်း သူမက ကြိုးစားပေးချင်နေသည်။ ။

မျိုးဆွေက အကုန်အကျသက်သာအောင် အလုပ်လုပ်ရင်းနှင့် အဝေး

သင်တက္ကသိုလ်တက်မည်လို့ ဆိုသည်။ မေဖြိုးဆွေကတော့ နေ့တက္ကသိုလ် တက်ချင်သည် လို့ မေမိုးဆွေအား မကြာခဏ ပူဆာသည်။ မေဖြိုးဆွေက ဝတ်ချင်စားချင်သည့်စိတ်၊ မျိုးဆွေထက်ပင် ပို၍ လွန်ကဲနေသည်။

ညီမဖြစ်သူကို အပြစ်မတင်ရက်ဘဲ စာနာစိတ်ဖြင့် မေမိုးဆွေက သနားနေသည်။ မေဖြိုးဆွေရဲ့ ဆန္ဒတွေကို ပြည့်ဝကုံလုံစွာ ထားချင်နေသည်။

စားဝတ်နေရေး မပြေလည်၍ သောကတွေ ရှိနေသော်လည်း တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားသဖြင့် မေမိုးဆွေက အိပ်သည့်အခါ နှစ်ခြိုက်စွာပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။

မနက်စောစော အိပ်ရာကထပြီး အားလုံးစားသောက်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်ရပြန်သည်။ ဒယ်အိုးတစ်လုံးနှင့် ထမင်းကြော်ပြီး ရေနွေး တစ်ကရားကို ပြင်ဆင်ထားသည်။

ညက အရက်အမူးလွန်သွားသော ဖခင်က အိပ်ရာက နိုးထလာတော့ သုန်သုန်မှုန်မှုန်ကြီးနှင့်ပါ။ မကြည်လင်သည့် မျက်နှာနှင့် ထမင်းစားပွဲဝိုင်းဆီမှာ လာထိုင်သည်။

"ဖေဖေ့ကို နည်းနည်းပဲထည့်"

သူ့အတွက် ထမင်းကြော်ပန်းကန်ထဲကို ထည့်ပေးနေသော မေမိုးဆွေကို လှမ်းပြောသည်။

"ညကလဲ ဘာမှ မစားဘူး မဟုတ်လား၊ တော်ကြာ အလုပ်ထဲ ရောက်ရင် ဆာနေလိမ့်မယ်"

"ရင်ထဲမှာ ခံနေတယ်၊ ထမင်းကြော် သိပ်မစားချင်ဘူး"

"ဖေဖေကလေ သိပ်ခက်တာပဲ၊ ဒီလိုသာ အမူးလွန်နေရင် ကြာရင် ဖေဖေ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်"

"အေးပါသမီးရယ်၊ နောက်ကို ဖေဖေ လျှော့သောက်ပါ့မယ်"

သည် စကားကို ဖခင်က မကြာခဏပြောသလို မကြာခဏ ဖျက်ခဲ့သည် သာ။ ထူးမခြားနားသော စကားကိုကြားရပြီး မေမိုးဆွေက သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည် ။

"ပေးပြီးတဲ့ ကတိကို ဘယ်တုန်းကမှ မထိန်းခဲ့ဘဲနဲ့ ထပ်ပြီး ကတိ ပေးမနေပါနဲ့ ဖေဖေရာ"

"သမီးကြီးက ဖေဖေ့ကို သိပ်ပြီး အပြစ်မြင်တာကိုး၊ ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါရစေကွာ"

"ရောဂါနဲ့ ဒုက္ခကို ဝယ်နေတာ သမီးကြည့်မနေနိုင်ဘူး"

"ဒီမှာ သမီး ဘာကိုမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးပြီး ပူမနေနဲ့ ၊ ဖေဖေပျော်နေတာကို ကြည့်ပြီး သမီးကြီး ကျေနပ်လိုက်စမ်းပါ"

"ခက်ပါလားဖေဖေရယ်"

"နဲ့လည် ထမင်းချိုင့်လာပို့ပေးမယ်"

"အေး အေး"

မေမိုးဆွေ၏ စကားတွေကို နားငြီး လာပြီမို့ ဦးသိန်းဆွေက ဆန်စက်သို့ အလုပ်ဆင်းရန် မြန်မြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။ ဖခင်ရဲ့ နောက်ကျောကို ငေးကြည့်ရင်း စိတ်မသက်မသာနှင့် မေမိုးဆွေက ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

"မမမိုးရေ ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းကြော်လား"

မျိုးဆွေက လှမ်းမေးသည် ။ မေမိုးဆွေက မျိုးဆွေကို လှည့်ကြည့်ပြီး

စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

"အေးဟဲ့ ထမင်းကြော်စားရတာတောင် ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်"

မေမိုးဆွေက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ပြောတော့ မျိုးဆွေက အတွန့်မတက်ရဲ့ တော့ပါ။ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးပင် စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး ထမင်းကြော်ကို အားပါးတရ စားလိုက်သည်။ ။ မေမိုးဆွေက အဝတ်အစားလဲပြီး ခြင်းတောင်းလေးဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ လကုန်ရက်မို့ လက်ထဲမှာ ဈေးဖိုးကလည်း နည်းနေပြီ။ မနေ့ညနေက ချုပ်ခရင်းပေးလိုက်သော ငွေစလေးအနည်းငယ် လက်ထဲမှာ ရှိနေသည်။ ။

ဝက်သားဟင်း သိပ်စားချင်နေရှာသော မောင်လေးနှင့်တကွ တစ်အိမ်သားလုံးအတွက် ဝက်သားဟင်းချက်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ။ ဈေးမှ ဝက်သားနှစ်ဆယ်သားဝယ်သည် ။ ။ ငါးပိချက်တစ်ခွက်ချက်ပြီး အရွက်ကြော်တစ်မျိုးလုပ်ရန်လည်း စီစဉ်ခဲ့သည်။ ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်မှာ မေဖြိုးဆွေတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ရှိနေသည်။ ။ မျိုးဆွေက အပြင်ထွက်သွားပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း စာပေဝါသနာအိုးများ ထံသို့ သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဟော မေမိုးတောင် ပြန် လာပြီ"

မေမိုးဆွေ ပြန်လာသည် ကိုတွေ့ပြီး ဆီး၍ ကြိုသည်။ ။ ပြီးတော့ ပလတ်စတစ်ဈေးခြင်းတောင်းထဲသို့ တိုးဝှေ့ရှာသော အကြည့်က ရောက်သွားသည်။ ။

"ဘာတွေဝယ်ခဲ့လဲဟင်"

"ဒီနေ့ ဝက်သားဟင်းလေ"

"ဟင် ဟုတ်လို့ လား"

မျက်နှာလေးက ရုတ်တရက် ပြုံးဝင်းဝင်းလေး ဖြစ်သွားပြီး မေဖြိုး
ဆွေက မေးသည်။ ။

"တကယ်ပေါ့ မေဖြိုးရဲ့ ၊ ငရုတ်သီးထောင်းတော့"

"ကောင်းပါပြီ မမမိုး၊ မေဖြိုး ငရုတ်သီး ထောင်းတားမယ်"

မေဖြိုးဆွေက ချက်ချင်းပင် ငရုတ်သီးတစ်ဆုံ ထောင်းရန် ပြင်ဆင်
သည်။ ။ မေမိုးဆွေက အဝတ်အစားလဲပြီး မီးဖိုထဲပြန် ရောက်လာသည်။ ။
ဝယ်လာသောဝက်သားကို တုံးတစ်ရေဆေး၊ ဆား၊ ငံပြာရည်၊ ဆနွင်းတို့
ဖြင့် နယ်ပြီး ချက်ပြုတ်ရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။ ။

ချက်ချင်းပြုတ်ရင်းနှင့် ညီမနှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ရှိနေ
သည်။ ။ ချက်ပြုတ်ပြီးဖခင်ကို ထမင်းချိုင့်ထည့်ပြီး သွားပို့ရန် ပြင်ဆင်သ
ည်။ ။ မေဖြိုးဆွေက သွားပို့ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။ ။

"မမမိုး မောနေပါပြီ၊ မေဖြိုးပဲ သွားပို့ပေးမယ်၊ ပြန်လာမှ
ထမင်းစားကြမယ်လေ"

"ကောင်းတယ်၊ မောင်လေးပြန်လာတော့ တို့ သုံးယောက် အတူတူ
စားကြတာပေါ့"

မေဖြိုးဆွေက ဖခင်အတွက် ထမင်းချိုင့်လေးကိုဆွဲပြီး ထွက်သွားသ
ည်။ ။ မေမိုးဆွေက အိုးခွက်ပန်းကန်များ ဆေးကြောပြီး မီးဖိုချောင်ကို ရှ
င်းလင်းနေသည်။ ။

"မမမိုးရေ"

ထမင်းစားချိန်တွင် တိတိကျပင် မျိုးဆွေက ပြန်လာသည်။ ။ အိမ်ပေါ်
သို့ လှမ်းတက်ရင်း မေမိုးဆွေကို လှမ်းခေါ်သည်။ ။

"ထမင်းစားတော့မယ်ဗျို့"

"မေဖြိုးကို စောင့်ကြဦးမယ်"

"မေဖြိုးက ဘယ်သွားလို့လဲ"

"ဖေဖေ့ကို ထမင်းချိုင့်သွားပို့တယ်လေ"

"ဟုတ်လား၊ စောစောကပြောရောပေါ့၊ ကျွန်တော်သွားပို့ပေးမှာ ပေါ့"

"

"မင်းက အိမ်မှာ မှ မရှိတာ၊ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ"

"အိမ်ကမထွက်ခင်ကတည်းက ပြောဖို့ ပြောတာပါ"

"အဲဒီအချိန်တုန်းက ဖေဖေပြန်မစားနိုင်တာ သိမှ မသိဘဲ"

မျိုးဆွေက အိမ်ပေါ်သို့တက်လာပြီး သောက်ရေအိုးထဲက ရေကိုခပ်ကာ အားပါးတရ သောက်နေသည်။ ။

"အင်း ကြည့်ရတာ စာအကြောင်းပေအကြောင်းတွေ ပြောပြီး သိပ်ပြီး မောလာတဲ့ ပုံပဲ"

"ဟုတ်တယ်မမမိုး၊ ကျွန်တော် အရမ်းဆာတယ်၊ ဘာဟင်းချက်ထားလဲ"

"ထမင်းစားတော့ သိရမှာပေါ့ကွယ်"

"မမမိုးပြောပုံကိုကြည့်ရတာ ဟင်းကောင်းမချက်ထားတာ သေချာနေပြီ"

မျိုးဆွေက မျက်နှာရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ပြောသည်။ ။ မေမိုးဆွေက သဘောကျစွာ ရယ်နေသည်။ ။ မျိုးဆွေက ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ။ ထမင်းအုပ်ဆောင်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး မျိုးဆွေရဲ့ မျက်နှာက လ

ဝန်းအလား ပိုင်းစက်ကြည်လင်သွားသည်။ ။

"ဟင် ဝက်သားဟင်းပါလား၊ ရှယ်ပဲ မမမိုးရယ်၊ ဘာတွေထောပြီး ချက်ထားလိုက်တာလဲ"

"ချုပ်ခလေးနဲ့ လေ၊ မောင်လေးတို့ သိပ်စားချင်တယ်ဆိုလို့ ချက်ထားတာ"

"ကျေးဇူးပဲ မမမိုးရာ၊ အဲလို သိတတ်တာလေးတွေကြောင့် မမမိုးကို ကျွန်တော်တို့ ချစ်နေကြတာပေါ့"

မျိုးဆွေစကားကြောင့် မေမိုးဆွေက ပြုံးရယ်နေသည်။ ။ မေဖြိုးဆွေလည်း ပြန်ရောက်လာသည်။ ။ မောင်နှမသုံးယောက် ထမင်းပိုင်းမှာ ထိုင်ကြသည်။ ။ ညီမနှင့် မောင်လေးထမင်းကို အားပါးတရ စားနေသည်ကိုကြည့်ပြီး မေမိုးဆွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပီတိတွေ ဖြာနေသည်။ ။

"စားလို့ မြိန်ကြတယ် မဟုတ်လား"

"ဘယ့်နှယ့်မေးတာလဲမမမိုးရယ်၊ မမြိန်ဘဲရှိပါ့မလား၊ မမမိုးက ဟင်းကောင်းချက်ထားတာကိုး"

"မောင်လေးတို့ ကို အမြဲ အဲလိုဟင်းကောင်းတွေနဲ့ ကျွေးချင်ပါတယ်ကွယ်"

"မမမိုး သူဌေးကြီးတစ်ယောက် ယူထားလိုက်ပါလား၊ ဒါမှ မေဖြိုးတို့ စတိုင်နဲ့ နေရမှာ "

မေဖြိုးဆွေက အစ်မကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်သည်။ ။ မျိုးဆွေကပါ မေဖြိုးဆွေကို ထောက်ခံသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်မမမိုး၊ မေဖြိုးပြောသလို လုပ် လိုက်လေ"

"အစ်မကို အဲလိုပြောရလား မျိုးဆွေ၊ အရှက်လဲမရှိဘူး"

မောင်ဖြစ်သူကို မဆူရက်ပေမယ့် မေမိုးဆွေက မျက်နှာထား တည်တည်လေးနှင့် ပြောသည်။ ။

"သူများအားကိုးပြီး ချမ်းသာတာ ဘာလုပ်မလဲ၊ ကိုယ့်အစွန်းအစနဲ့ ကိုယ်ပဲ ကြီးပွားချမ်းသာချင်တယ်"

"အဲလိုဖြစ်ဖို့ က မလွယ်ပါဘူးကွယ်"

မေမိုးဆွေက စားသောက်ပြီးသား ပန်းကန်ကိုယူပြီး စားပွဲဝိုင်းက ထသည်။ ။ မေဖြိုးဆွေက သူ့လက်ထဲက ပန်းကန်များကို ယူလိုက်သည်။ ။

"ပေးပေး မေဖြိုးအားလုံးဆေးလိုက်မယ်"

စားသောက်ပြီး မေမိုးဆွေက လက်ချုပ်အပ်ထည်များကို လက်ချုပ်လိုက်နေသည်။ ။ မျိုးဆွေက စာအုပ်နှင့်မျက်နှာ ကပ်နေပြီ။ မေဖြိုးဆွေက ဝတ္ထုဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်နေသည်။ ။

မပြေလည်လှတဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေကို တွေးပြီး မေမိုးဆွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ မွမ်းကျပ်နေသည်။ ။ ညီမနှင့် မောင်ငယ်တို့ ရဲ့ ရှေ့ရေး ပညာပြည့်စုံနိုင်ရေးအတွက် ရင်မောစွာ သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။ ။

အင်္ကျီတွေကို ဝက်သိုးချုပ်နေရင်းကနေ မေမိုးဆွေရဲ့ အတွေးများက မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ ။
